

Hostinec U Ztraceného času (2013)

Potemnělý hostinec prosvítla záře blesku, doprovázená hlasitým třeskem hromu, až se hostům zdálo, že jim padá střecha na hlavu.

U stolu seděli tři muži, popíjeli pivo a hráli karty. Čtvrtý stál u výčepu a leštil pípu lehce zaboudlým hadrem.

„To to dneska ale práská,“ zahuhlal jeden z mužů u stolu a pozvedl oči k dřevěným trámům u stropu, které se ještě teď trásly. „Aby to ta tvoje barabizna vydržela.“

„Snad by ses nebál, Harris,“ zasmál se hostinský a přešel od pípy k jedinému obsazenému stolu, kde si sedl na poslední volné místo, až pod jeho váhou židle zapraskala. Podíval se na své tři pravidelné zákazníky, kteří se pousmívali nad jeho pichlavou odpovědí, až tedy na samotného Harrise, který se na něj kabil skrz poloprázdný půllitr.

„Ale to zas né,“ bránil se svým chraplavým hlasem, ze kterého nebylo poznat, jestli se urazil, nebo to jenom hraje. „To já se nebojim, jenom to říkám. To ne že bych se bál.“

„Jen se nedělej, Harris,“ ozval se muž vpravo od hostinského. „Slyšíš hrom a máš naděláno v gatích.“

„Nech si toho, Steve, největší sralbotka je tady stejně Emmet.“

„Co vykládáš?!“ vyskočil na nohy třetí z mužů, až se jeho židle překotila a spadla na zem.

„Hej, hej, hej, tak prrr!“ zvednul se hned také hostinský a rukou Emmeta zadržel. „Uklidni se, nikdo se mi tady prát nebude, jinak vás všechny vyhodim!“

„Když jo, Roberte, když jo, já jsem klidnej,“ snažil se i sebe přesvědčit Emmet, mezitím co si sedal. „Stejně bys na to neměl nás vyhodit do toho psího počasí, na to seš moc velkej dobrák.“

„Aby ses nedivil. Jestli tu, chlapi, zase začnete házet půllitry, tak by se klidně mohli venku ženit všichni svatý a já bych vás stejně vykop, to si nemyslete.“

„Říká se ‚všichni čerti‘, Bobe,“ opravil ho Harris, „žení se všichni čerti.“

„No jó!“ vykřikl se smíchem hostinský. „Pán si dá dvě piva a hned je z něj lingvista.“

Stereotypní bubnování kapek na střechu a smíchem a hádkami doplňované povídání čtyř mužů najednou přerušil vrzavý zvuk pantů. Všichni zmlkli.

Ve dveřích stál mladý muž malé postavy, z kterého odkapávala voda, lehce vháněná dovnitř větrem. Místnůstku opět prozářil blesk a hrom zarachotil, až Emmet nadskočil. Naštěstí pro něj si toho nikdo nevšiml, protože všechny pohledy byly upřené na nového hosta.

Mladík nesměle pozdravil a pak pomalu přešel k jednomu ze stolů v temném rohu, svlékl si mokrý kabát, pověsil jej na věšák a posadil se. Hostinský vstal a ostražitým krokem k němu přešel. Jeho kroky byly doprovázeny vrzáním staré dřevěné podlahy pod nohama a nekonečným klapáním deště. Postavil se u mladíka a čekal, až se na něj otočí. Když se tak nestalo, promluvil první.

„Dobry večer, co mohu pánovi nabídnout?“

Uslyšel Harrisovo uchechtnutí, podíval se na něj káravým pohledem a lehce zakroutil hlavou. Mladík ještě chvíli mlčel a pak se konečně s utrápeným výrazem ve tváři otočil na hostinského, jako by to mělo být největší rozhodnutí v jeho životě.

„Dal bych si... vodu.“

Ze zadu se ozval smích. Teď se krátce zasmál i Robert.

„Jestli chcete vodu, tak venku jí na tuty napršelo už několik louží. Takže malý nebo velký pivo?“ zeptal se a dal mladíkovi opět chvíli na přemýšlení.

„Malé,“ dostalo se mu odpovědi. „Děkuji.“

„Jedno malý pivo pro pána,“ zopakoval hlavně pro tři štamgasty hostinský a otočil se.

„Pane vrchní?“ zastavil ho ještě mladík.

„Prej vrchní, no to mě třikrát přeper na valše, jestli je náš starej Bob nějaký vrchní!“ ozvalo se z druhého konce místnosti, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost, všichni čekali, co nový host řekne.

„Přál by si pán ještě něco?“ zeptal se zdvořile hostinský a odkašlal si.

„Máte nějaké volné pokoje?“

„Jo, máme. Mám vám jeden připravit?“

„Ano, prosím. Děkuji,“ kývnul hlavou mladík, hostinský se ušklíbl, přešel k pípě, popadl jednu špinavou sklenici a začal do ní točit pivo.

Steven se nahnul nad stůl, blíž ke svým přátelům, a zašeptal: „Ten mladej je nějaký divnej. Počkejte, zkusím z něj vymáchnout, co je zač.“

„Nech ho, Steve,“ zastal se mladíka Emmet, ale marně.

„Jaký nech ho? Co se tak může stát? Přinejhorším uteče domů k mamince.“

„Steve...“

„Kušuj!“ sykl na Emmeta, zapřel se Steven na židli, vytáhl balíček karet a začal je rozdávat.

„Ty, Harrisí,“ začal po chvíli dost nahlas, aby se slova dostala i k mladíkovi, který se stále ještě nedotknul piva, co před něj mezitím hostinský postavil. „Slyšels, co se stalo starýmu Tedovi?“

Emmet svraštil obočí a zakroutil hlavou, ale Harris se k Stevenovi přidal.

„Ne, co se mu stalo?“

„Ale já ti ani nevím, jestli bysem to měl vůbec říkat, vono je to fakt dost nehezký.“

„Ale no tak, Steve, už si to nakous, tak bys to měl dopovědět, co by to pak bylo za vyprávění, co, Steve? Tak se nenech přemlouvat a povídej.“

„No dobře, teda. Tak poslouchej. Starýho Teda znáte všici, ne?“

„No bodejt! Kdyť tady byl pečeněj vařenej! Sedával támhle v koutku, co sedí teď ten mladej!“ přitakával mu nadšeně Harris, takže Steveovi hrály v očích jiskry, jak mu to všechno vychází.

„Přesně ten!“ ukázal na svého společníka, zrovna když si na volnou židli vedle nich opět sedal hostinský, čekající, co bude následovat. Znal už dávno ty jeho hry, ale přesto ho vždy dokázal něčím překvapit.

„No a tenhle ten Ted, pamatuješ si, jak mu chlapi po hospodách a bordelech říkali?“

„Počkej, Steve, já si vzpomenu...“ dělal Harris, jako když přemýšlí.

„Tulák Ted,“ ozval se doteď tichý Emmet. Všichni až na mladíka se na něj překvapeně podívali. „Říkali mu Tulák Ted.“

Steve se po chvíli usmál a pokračoval.

„Přesně tak, Emmete, Tulák Ted mu říkali. A víš proč? Ne? Ty taky ne, Bobe?“ otočil se na hostinského, ale od nikoho nečekal odpověď, i když ji všichni znali – věděli, že teď už se do jeho hry nemají míchat, že teď mají jen napjatě poslouchat, stejně jako k Stevově radosti poslouchal mladík, pro kterého byla tahle celá šaráda určená. Dunění hromu roztrásl okenní tabulky a Steve pokýval spokojeně hlavou.

„Říkali mu tak, protože neměl kde bydlet. Chodil od hospody k hospodě, od bordelu k bordelu, v létě přespával pod širákem a v zimě, když bylo nejhůř a

odevšad ho vyhodili, tak přespal tady, u našeho Boba vzadu mezi pytlema brambor, co Bobe?“

Hospodský zamručel, částečně na souhlas, částečně nelibostí nad tím, že i on sám je zapojen do této báchoroky. Steve po očku sledoval, jak se mladík tváří. Zatím na jeho reakcích nebylo nic, co by vypovídalo o jeho strachu, stále jen seděl a koukal na svůj půllitr, a tak pokračoval.

„No a jednoho večera takhle šel tady od nás z hospody, sám, jako on vždycky chodíval, no a...“ zmlkl na chvíli Steve a sledoval tváře svých posluchačů.

„No a? Co se stalo, Steve?“

„No prostě ho bodli!“ praštil pěstí do stolu, až Harrisovi vyšpláchlo pivo, a tak se na vypravěče nenávistně podíval.

„Tady takhle,“ ukázal si Steven na bok, a když viděl, že mladíkem to nijak neotřásl, tak dodal: „Dvakrát!“ Zase nic.

„No jo, to měl chudák Ted z toho, že se toulal po světě sám. To by neměl nikdo, není to pro člověka dobrý. To si leda tak jeden užene nějakou psychózu nebo kudlu v zádech. Chodit sám je ledatak vo kejhák, pánové, to by neměl nikdo, to vám povídám. HEJ!“ plácnul Emmeta přes prsty, když chtěl vzít kartu zpět ze stolu. „Karta leží, hra běží, tak už to říkávala moje babka a její babka taky, tak tam tu kartu koukej vrátit, jinak ti tu hnátu ufiknu!“

„Klid, Steve, kdyť to je jenom hra,“ napomenul ho Harris, ale setkal se s nesouhlasem.

„Tohle že je jenom hra?“ vykřikl Steve, rozmrzelý, že jeho příběh neměl takový dopad, v jaký doufal. „Zdá se ti to málo? Chtěl bys hrát vo víc než vo dvě piva a ránu pěstí? Tak budeme hrát vo víc!“ Vytáhl z kapsy revolver a položil jej na stůl, aby na něj všichni viděli.

„Ale ne, už je to tu zase,“ obrátil oči v sloup hostinský a raději přešel k výčepu.

„Tak pojď hrát pořádnou hru, pokud teda nemáš v gatích! Ať se ukáže, kdo je tady ten lepší z nás. Kdo se nebojí hrát něco, co není „jenom“ hra!“ křičel dál brunátný Steve, takže si ani nevšiml, že mladík přešel k jejich stolu.

„Dobrý den, pánové,“ oslovil je nesměle, těkal očima z jednoho muže na druhého a snažil se vyčíst něco z jejich překvapených, napjatých tváří. „Omlouvám se, že vás ruším, a vím, že poslouchat cizí rozhovory je velice neslušné, ale... Bylo by velmi těžké ten váš... přeslechnout.“

Při posledních slovech se mu zlomil hlas, takže se dalo pouze odhadovat, co asi tak řekl. Všichni na něj koukali, dokud se neozval Steve.

„Takže?“

„Takže jsem si říkal, jestli bych se nemohl... k vám přidat,“ pravil mladík a ukázal na revolver. „...jsem si říkal...“ zopakoval poté, když se mu místo odpovědi dostalo jenom ticha, při kterém muži střídavě koukali na něj a na zbraň.

„No ale samozřejmě!“ rozesmál se Steve a přisunul vedle sebe židli od vedlejšího stolu. „Posaď se u nás.“

Mladík se posadil, mezitím co mu hostinský šel přinést pivo, co nechal na svém předchozím místě.

„Takže...“ protáhl Steve a palcem objel hořejšek sklenice. „Odkud ses tu vzal?“

„Jestli bychom mohli, já bych raději hrál,“ ukázal opět mladík na zbraň. Harris shrábl ze stolu karty a začal je rozdávat.

„N-ne,“ zakoktal mladík. „Já jsem myslel-“

Steve zvedl revolver a namířil zbraň na něj.

„Steve!“ vykřikli všichni muži najednou.

„Chtěl bys hrát?“ zeptal se Steve a lehce u toho pokýval hlavou. „Jenže my nehrajeme jen tak s někým, mladej. Tohle je hra pro chlapy. To není pro jakýhokoliv čajíčka, co má naděláno v gatích. Nejdřív musíš dokázat, že na to máš. Takže.. odcházíš...“ Steve ukázal revolverem na dveře a pak na karty na stole. „Nebo hraješ?“

--- obrazek Hostinec U Ztraceneho Casu.

Mladík znovu pohlédl do tváře každému z mužů, který seděl u stolu. Napětí v jejich očích bylo stejně znatelné jako strach v těch jeho. Pomalu natáhl ruku a vzal karty do ruky. Všem se zjevně ulevilo a Steve se usmál.

„Dobře, dobře. Pravidla znáš?“ Mladík kývnul hlavou.

„To se uvidí,“ řekl Steve a když mu dával poslední kartu, přidržel jeho balíček, aby ho mladík nemohl vzít ze stolu. „Ale! Přidávám nové pravidlo. Když prohraješ, řekneš nám něco o sobě. Když vyhraješ, můžeš se nás na cokoliv zeptat.“ Nezeptal se, jestli platí. Byl to rozkaz. „Základ deset a zvyšuju na dvacet.“

Hra probíhala beze slov. Najednou všem z mužů bylo jedno, který z nich vyhraje. Hlavní bylo, aby prohrál záhadný mladík. Hostinský přestal mýt půllitr, který

posledních pár minut leštil, ale i tak zůstal dost zašlý, a obešel stůl, aby každému mohl nahlédnout do karet.

„Full house, pánové!“ zasmál se Harris a vyložil karty na stůl.

Všechny pohledy se obrátily na mladíka. Netrpělivé čekání donutilo Roberta sednout si vedle Emmeta a nahnout se dopředu, aby o nic nepřišel. Mladík otevřel pusku a hned ji zase zavřel, jako by si nebyl jistý, co má říct, nebo jestli to vůbec říct chce.

„Jmenuji se... jmenuji se Winston.“

„Těší nás, Winstone,“ řekl Emmet a mladík v odpověď jen kývnul hlavou, jako by nebyl rád, že ho někdo přerušuje. Opět se ozval hrom.

„Jsem nedaleko odsud v kasárnách,“ pak se na chvíli zarazil a zamračil se. „Dostal jsem na pár dní propustku.“

„No to potěš prso!“ vykřikl Harris. „Ty máš pár dní padla a skončíš tady, U Ztracenýho času, tos to teda vyhrál.“ Winston jenom neznatelně pokrčil rameny.

„Hele jo,“ obořil se na Harrise hostinský. „Jestli se ti tady nelíbí, proč tady máš vytlačenej zadek v židli, co? Proč tady každé večer dáš tak deset piv a proč tady strašíš každou noc až do úsvitu, co?“

„Ale Bobe, když víš, jak to myslím, tak se nemusíš hned naštávat.“

„Ale když jo, já vim. Ale nemusels to říkat před mladym, to ne.“

„Tak promiň, Bobe.“

„Tak co, hoši,“ promluvil zase Steve. „Už jste se zase dali dohromady? Zase láska až za hrob? Jo? Paráda, tak co kdybyste, ksakru, zase nechali mluvit tady mladýho, co?“ Všichni se zase otočili na Winstona a Steve ho pokynutím ruky pobídl, aby pokračoval.

„Takže,“ odkašlal si Winston. „Kdo rozdává?“ Všichni se zklamaně opřeli zpátky do svých židlí.

„To se vám, kluci, zase něco povedlo, fakt že jo,“ vyčetl jim Steve a podal Winstonovi karty.

„A jak se jmenujete vy?“ zeptal se Winston, když začal rozdávat.

„Hele, ještě si nevyhrál, tak se nemůžeš ptát,“ napomenul ho Steve.

„Já jsem Emmet,“ představil se ke Stevově nelibosti jeho kamarád.

„Já jsem Robert. Mně taky rozdej, hochu, díky,“ řekl hostinský a přisunul si židli pořádně ke stolu.

„A já se jmenuju Harris a tenhle nerudnej vousáč vedle, to je Steve. Dorovávám.“

„Tyhlety tři tady mám nakvartýrovaný každou noc už nějakou ten pátek. A každou večír to je stejný. Přijdou všichni najednou, daj si pár piv a začnou hrát karty. Chvíli si povídaj a pak se začnou hádat. A když má Steve jednu ze svejch nálad, tak vytáhne bouchačku, že si zahrajou něco pořádnýho. Máš smůlu, že jsi přišel zrovna dneska. Zvyšuju.“

„Myslíte?“

„No bodejt'. Když takhle vyšiluje, tak sem tam jde i o kejhák, kluci by mohli povídat. Vid', Steve?“

„Hmmm...“

„No jo, náš Steve, to je trochu horká hlava.“ Odpovědí mu bylo zamručení „No co? Kdyt' si. Tak se nekřeň a hraj. No ale už to je nějakou dobu, co se tu naposled popral, sám už ani nevím. Moc lidí sem v poslední době nechodí. Všici místo rvaček v hospodě radši střílej na bojišti do vzduchu. Ale co bych to tobě vyprávěl, kdyt' to sám určitě znáš.“

„Ano, pane.“

„Tak vidíš. Co to je dneska za život bojovat s někým, koho ani neznáš, kdyt' to je hrozně divný, ztrácí to všechno kouzlo. Není snad hezčí vědět, komu dáváš pěstí a proč? Obtáhlš mi holku? Prásk ho. Vypils mi pivo? Prásk ho. Sedíš mi na místě? Prásk ho. Že jo, Steve?“

„Hmmm...“

„No a vy?“ pokračoval hostinský. „Vy jenom střílíte na nějaký cizáky, ani nevíte proč, nic proti nim třeba ani nemáte. Třeba to byl fajn chlap a nad pivem byste si pokecali vo tom, jak vám ta vaše hnusně vaří. Ale místo toho? Prásk ho. Ani nevíte, jestli to byl nějakou Herman nebo Hugo nebo proti komu to vlastně teď bojujeme. Co? Co sebou tak šiješ, Winnie? Můžu ti říkat Winnie? Cože, Emmete, postupka? A ksakru. No, to jsem to zase projel. Ale tak co, třeba mi to padne příště.“

Emmet se natáhl přes stůl a shrábl k sobě všechny drobné, které se za hru vsadily. Ale na tu pravou výhru všichni napjatě čekali. Na další otázku.

„Proč sem?“ zeptal se a dlouze se na Winstona zadíval. „Proč si ze všech míst na světě, ze všech hospod, hostinců, botelů a barů, ze všech hnusnejch děr a zaplivanejch pajzlů, ze všech smradlavejch putyk a rozpadlejch barabizen vybral zrovna tuhle?“

„Ani sám nevím,“ začal pomalu Winston a všichni (hlavně hostinský) netrpělivě čekali na každé jeho slovo.

Díval se do potměšitého okna, po kterém stékaly kapky deště, jako by v jejich nekonečnosti hledal slova, která ale nenacházel. „Propustku jsem nečekal, takže jsem ani nevěděl, kam jít. Milou nemám a doma... No a tak jsem prostě šel. Začalo pršet, tak jsem se chtěl co nejdříve někam schovat a...“ Blesk ozářil okno a hrom uťal větu uprostřed.

Winston vyskočil ze židle a s vyděšeným výrazem se podíval na tváře svých spoluhráčů.

„Co je Winnie?“ zasmál se Steve. „Snad nemáš v gatích?“

„Já-já-já,“ koktal Winston a rozhlížel se kolem sebe. „Pánové...“ pokývl lehce hlavou a rychle zaběhl do dveří za výčepem.

„No počkej!“ vyskočil ze židle hned hostinský a zaraženě zůstal stát.

Stál ještě, když se o moment později otevřely dveře do hostince a dovnitř vstoupili tři muži v uniformách. Chvíli se s hosty navzájem sledovali, dokud prostřední z vojáků, zřejmě jejich velitel, ostrým, přísným hlasem nepromluvil.

„Jste tady jenom vy čtyři?“

„Taky vám přeju dobrou večer,“ ozval se Harris, zatímco Steve rychle strčil revolver do kapsy.

„Co můžu pánům nabídnout?“ doplnil ho hostinský a svou zmatenost smíšenou s naštváním zakryl umělým úsměvem.

„Pivo,“ ozval se jeden z vojáků a druhý přikyvoval. Důstojník je zpražil pohledem.

„Na něco jsem se ptal.“

„To já taky,“ odsekl hostinský. Důstojník se zakabonil.

„Hledáme Winstona Taylora.“

„Nikdo takovýho jména tady nebyl,“ ozval se Emmet, který doteď vše jenom potichu pozoroval.

„Vážně?“

„Vypadáte snad jako lháři?!“ vyskočil na nohy Steve a Robert mu položil ruku na rameno, aby ho když tak zastavil, kdyby chtěl udělat něco, co by nemuselo dopadnout dobře.

„Ano, ve skutečnosti vypadáte,“ vykročil velitel ke stolu v rohu a z věšáku u něj sundal kabát. „Čí je tento kabát?“ To už stál i Harris.

„Ten je můj,“ řekl klidným hlasem.

„Nevěřím vám.“

„Váš problém.“

„Ten kabát je malý.“

„No a?“

„A vy jste velký.“

„No a?“

„No a? Ten kabát vám je určitě malý. Nemůže být váš.“

„Nemám na větší. Někdo si holt nežije jako prase v žitě jako vy tam u vás na generálním štábu.“ Jeden z vojáků se zasmál. Důstojník se na něj otočil.

„Neserte mě, chlapi!“ pak pohlédl zpátky na tři muže stojící u stolu a Emmeta, který klidně míchal karty.

„A vy!“ vykřikl. „Vy taky ne!“

„Tak a dost!“ obořil se na něj hostinský. „Na mě a kluky si tu nikdo hubu votevřít nebude! Takže, panové, prosím, vypadněte!“ Velitel stál jako opařený, takže si ani nevšiml pobaveného výrazu ve tvářích své gardy.

„Toho budete litovat,“ sykl, zvedl ruku s kabátem do vzduchu a pustil jej na zem. Pak se otočil a i se svými nohsledy vyšel ven do deště.

Muži se usadili zpátky a s mlčením koukali do stolu.

„Co teď?“ zeptal se Harris, ale nikdo mu hned neodpověděl.

„Teď odejdu,“ ozval se za nimi hlas. Všichni se otočili. Stál tam Winston se smutným výrazem v očích.

„Omlouvám se, že jsem vám přidělal starosti. To jsem nechtěl. Tak se tedy omlouvám. Na shledanou, pánové. Anebo... nebo raději ne.“

„Tak to teda ne,“ pravil přísně Steve a zbraní, kterou opět vytáhl z kapsy, zamířil na Winstona. „Teď totiž začíná ta pravá hra.“ S Winstonem to ani nehnulo.

„Ano, máte pravdu.“ Posadil se zpět na své místo. „Dlužím vám vysvětlení.“

„To teda.“

„Dobře. Já... já jsem lhal. Nedostal jsem propustku. Utekl jsem.“

„Ale!“ ujelo překvapenému Harrisovi.

„Už jsem nemohl...nemohl jsem takhle dál žít.“

„Jak?“ zeptal se Emmet a Winston skryl hlavu do dlaní, takže mu při odpovědi bylo špatně rozumět.

„Vy nevíte, jaké to je. Nedokážete si představit tu... hrůzu.“

„Šikanovali tě?“

„Sklapni, Steve.“

„Ne, to ne. Ale před pár dny nás poslali poprvé na frontu. Dali nám pušky a ostré náboje a... a...“ Hlas se mu zlomil. Emmet, Harris, Steve i Robert mlčeli. Věděli, že žádná slova teď nepomůžou.

„Linie byla postavená tady v lesích. Člověk pak prostě mezi všemi těmi výbuchy nevěděl, kde je a kdo patří k němu a kdo ne. Najednou se u mě objevil, tak jsem vystřelil. Viděl jsem tu prázdnotu v jeho očích, jak se mě ptaly „proč?“. Pak jsem utekl.“

Steve pokýval hlavou a chytil Winstona za zápěstí.

„Winnie, Winnie, Winnie.“ Natáhl jeho ruku k sobě a do otevřené dlaně mu položil svůj revolver a kývnul na něj hlavou. „Myslím, že můžeme začít hrát. Dvě kola. Ty nehraješ, Roberte, co?“

„Ne. Už ne.“

Pohledy se opět obrátily na Winstona. Všichni napjatě čekali. Winston si v ruce zbraň potěžkal a otočil ji, aby si ji prohlédl. Pak ji pomalu zvedl a přiložil si ji ke spánku. Zavřel oči.

Ruka se mu třásla a i přes tukaní kapek deště bylo slyšet, jak mu buší srdce. Robert na sucho polkl. Winston pomalu zmáčkl spoušť.

Ozvala se rána a všichni sebou trhli.

Než si všichni uvědomili, co se stalo, Steve se začal smát.

„Snad byste se nebáli, pánové, když to byl jenom hrom!“ Všichni se mrzutě podívali na Steva.

„Buď zticha, Steve, nejvíc z nás jsi nadskočil ty.“

„Blbost!“

„Teda kromě Winstona,“ řekl Emmet a plácl ho po rameni. „V pohodě?“

Winston zakýval hlavou a polkl. Zbraň si stále držel u hlavy. Emmet mu ji pomalu vzal a protočil bubínek.

„Už jsem myslel, že je po mně,“ svěřil se mladík. Harris se zasmál.

„Ve skutečnosti není tak lehký odejít. Vždycky tady bude něco, co tě tu bude držet. A nechat někoho odejít, to je ještě těžší.“

„Jo, to jo,“ přitakali ostatní

„No uvidíme, jak je těžký odejít,“ řekl Emmet, přiložil si k hlavě zbraň a zmáčkl spoušť.

Ozvalo se tiché klapnutí, ale jinak nic. Emmet pokrčil rameny a podíval se jedním otevřeným okem do hlavně zbraně a pak do ní fouknul.

„No nic. Tak lehký to vážně není.“ Všichni se na něj dívali. „No co?“ Harris zakroutil hlavou a sebral mu zbraň z ruky. Roztočil bubínek a pak si začal zbraň prohlížet.

„Stejně některý lidi si nezasloužej žít.“ Teď se zase všichni dívali na něj. „Když se podívám na to, co si lidi jsou schopný navzájem dělat... takový strašný svinstva. Nevím, kde se to v těch lidech bere. Už jsem tady nějaký ten pátek a pár lidí jsem už na světě poznal. A dal bych vobě svoje haksny a Stevův frňák za to, že tady Winston je první správnej člověk, se kterým jsem moh' mluvit. Nic ve zlým, pánové, ale podívejte se na nás. Kdybychom nebyli taky aspoň trochu zavšivený jako všichni kolem seděli bychom tu ještě pořád?“

Já teda myslím, že ne. Každý z nás někdy šlápnul vedle a tady Winston rozhodně taky, ale jde o to, pánové, že nám to bylo až někde u prdele. Když jsem ale dneska viděl Winstonův výraz, když stál támhle v těch dveřích, tak jsem věděl, že jemu to u prdele není. Že jeho sejří všechno, co v životě podělal, kdy musel někomu natáhnout kvůli nějaký holce nebo kdy se na někoho křivě podíval. Tak si nějak říkám, jestli s tím, že tě donutili jít a... udělat to, co jsi udělal, jestli se s tím dokážeš vůbec nějak srovnat.

Já bejt sebou, tak to asi nedám. Ještě když se podívám, jak se chovaj lidi kolem, jak jsou na sebe všichni hnusný, tak si říkám, jestli to tak fakt není správně, jestli takový nemáme bejt. Jestli ty, co jsou hodný, nejsou ve skutečnosti ty špatný, ty divný, ty, který se vymykaj z toho normálu. Že ty ve skutečnosti trpěj, protože jsou ty špatný, ty jiný. A zase jsou moc hodný, a proto slabý na to, aby odešli sami od sebe. Jestli by pro ně nebylo lehčí, kdyby jim s tím někdo...“ Harris se podíval na Winstona a zamířil na něj zbraní. „...pomohl.“

Ozval se výstřel a výkřik. Winston spadl na zem.

Steve, Emmet i hostinský se s překvapeným pohledem otočili z Harrise držícího zbraň na mladíka ležícího na zemi. A pak na toho druhého muže, kolem kterého se začala zvětšovat kaluž rudé krve.

Byli tak zabraní do hry, že si ani jeden z nich nevšiml, jak se tři vojáci potichu vplížili zpět do hostince. Velitel teď před nimi ležel s průstřelem břicha a jeho dva pohůnci na něj koukali jak opaření.

Steve rychle vyskočil a pěstí srazil jednoho z nich k zemi. Druhý pohotově vytáhl svoji pistoli a chtěl vystřelit po přibližujícím se Emmetovi. Ten mu jednou rukou vyrazil zbraň a druhou jej praštil přímo do obličeje, takže se sesul ke svému parťákovi na zem, až se jeho uniforma začala také barvit krví zastřeleného. Hostinský vzal nedopitý půllitr a chtěl jej vychrstnout na Winstona, aby jej probudil.

„Ne, počkej,“ zarazil ho Emmet. „Nedělej to.“

„Proč ne?“

„Podívej se,“ rozpřáhl ruku a opsal s ní půlkruh, do kterého se mu podařilo obsáhnout jak těla na zemi, tak atmosféru celého večera, a dokonce i jejich duše. Nemusel víc říkat.

„Jasně,“ pokýval hostinský hlavou a ostatní také.

„Roberte, máš pro něj připravenej ten pokoj?“

„Jo, jasně, v pohodě. Harris, pomůžes mi?“

„Jo, jo, pomůžu.“ Chytli Winstonovo bezvládné tělo za ruce a za nohy a odnášeli jej ke schodům.

Emmet si dal ruce v bok a podíval se na tři muže ležící na zemi. Steve je sledoval taky.

„Víš, co s nima musíme udělat.“

„Jo, to vím.“ Zhluboka se nadechl a pak zase vydechl. „Tak jdeme na to, ať máme z krku.“

Steve pomalu prošel dveřmi za výčepem a po chvíli se vrátil s dvěma lopatami.

Potemnělý hostinec prosvítla záře blesku, doprovázená hlasitým třeskem hromu, až se hostům zdálo, že jim padá střecha na hlavu.

U stolu seděli tři muži, popíjeli pivo a hráli karty. Čtvrtý stál u výčepu a leštil pípu lehce zaboudlým hadrem. Po krvavé stopě na zemi ani tělech tří vojáků už nebylo ani památky.

„To to dneska ale práská,“ zahuhlal jeden z nich a pozvedl oči k dřevěným trámům u stropu, které se ještě teď třáslly. „Aby to ta tvoje barabizna vydržela.“

„Snad by ses nebál, Harris,“ zasmál se hostinský a přešel od pípy k jedinému obsazenému stolu, kde si sedl na poslední volné místo, až pod jeho váhou židle zapraskala. Podíval se na své tři pravidelné zákazníky, kteří se pousmívali nad jeho

pichlavou odpovědí, až tedy na samotného Harrise, který se na něj kabonil skrz poloplný půllitr.

„Ale to zas né,“ bránil se svým chraplavým hlasem, ze kterého nebylo poznat, jestli se urazil nebo ne. „To já se nebojím, jenom to říkám. To ne, že bych se bál.“

„Jen se nedělej Harrisi,“ ozval se muž vpravo od hostinského. „Slyšíš hrom a máš naděláno v gatích.“

V tu chvíli se ozvaly na schodech kroky. Pleskání karet o stůl ustalo, muži ztichli a podívali se na příchozího.

„Brý ranko, Winnie,“ ozval se Steve s úsměvem. „Tak jak se ti tady u nás spalo?“

„Jak... jak jsem se dostal do postele?“ Muži mu neodpověděli. „Pamatuji si... jak jsme hráli a pak... pak mě pan Harris ZASTŘELIL!“ Steve se dal do burácivého smíchu a ostatní se k němu hned přidali.

„Na zastřeleného vypadáš celkem k světu.“

„Tak jak teda...?“

„Prostě seš slaboch, víc v tom nehledej,“ vysvětlil mu Harris, když se přestal smát. „Jak sis přiložil zbraň k hlavě, ozval se hrom a ty ses hned sesul k zemi, jak tě to vodrovnalo.“

„Jak jsem říkal, tohle není hra pro kdejakýho čajíčka,“ přitakával Steve a Emmet pouze pokyvoval hlavou.

„Omlouvám se vám, pánové,“ začal Winston, ale hostinský ho hned zarazil, mezitím co přecházel k výčepu.

„Nic si z nich nedělej, z páprdů jedněch starejch. Nejsi první ani poslední, komu tu nahnali pořádněj strach.“

„Ale od toho tu přece jsme, ne?“ ozval se Harris a všichni, až na Winstona, se opět začali smát.

„Víš co, Winnie?“ ozval se opět hostinský. „Dneska to platit nemusíš. Zaplatíš příště.“

„Ale,“ začal Winston, ale hospodský ho hned přerušil.

„Žádný ale! Ber to jako dárek od pár kamarádů, co ty na to?“

„Tak já vám tedy děkuji,“ uklonil se Winston směrem k hostinskému.

„No jasně! A přijď si zas' někdy zahrát!“ smáli se opět muži u stolu, zatímco Steve protácel nad stolem bubínek revolveru.

Winston přistoupil k výčepu a tlumeným hlasem řekl: „Že jim to trpíte.“

„Ale proč by ne, stejně tu hru už všichni z nich prohráli...“ řekl hostinský a začal čepovat další pivo.

Winston na něj ještě chvíli zmateně koukal, pak se rozloučil se všemi čtyřmi muži, vzal do ruky svůj kabát a vyšel ven.

Už nepršelo. Paprsky ranního slunce pomalu olizovaly vršky hor, ale v krajině stále převládala tma. Kaluže vody nechávaly z cestičky jenom úzký klikatý proužek rozbahněné země, po kterém se dalo jít.

Winston se vydal na východ, a když se konečně dostal tak daleko, odkud mohl vidět hospodu v celé její kráse, zalitou mladým sluncem, tak se otočil.

K jeho velkému překvapení byla hospoda pryč.

Vánoční nadělení (2011)

V naší rodině jsou Vánoce všechno možné, jen ne svátky klidu a míru. Je to jedno z těch mnoha období, kdy se bojím, jestli ho všichni přežijeme ve zdraví.

První problémy začaly jako vždy se stromečkem. Můj táta, známý po všech obchodech svým šetřílkovstvím, raději uřízl jedličku na zahradě, než aby za ní musel platit. Smířili jsme se s tím; bylo nám jasné, že na Štědrý den ráno už pro žádný jiný nepojede, a i kdyby jo, budou to jenom stromky paralympionici.

Přinesl jsem z garáže kostku, která každoročně věrně slouží jako stojan na ty košťata, co táta tahá domu. Kromě kostky jsem nahoru přinesl i pár pavouků ve vlasech a svým županem jsem mámě umyl celé auto (kdo by se taky v den volna převlékal, že?). Také jsem si za to hned vyslechl pochvalu.

„Ty jsi zase jako prase, to sis nemohl dát pozor?“ okomentovala hned můj zjev máma, když kolem mě prošla s balícím papírem s Krtečkem v ruce.

„Jestli mi do tohohle zabalíš dárek, tak ho Ježíškovi hned vrátím,“ ušklíbl jsem se a posledního z pavouků na hlavě hodil bráchovi do pokoje.

„Tak to letos asi nic nedostaneš... A udělejte konečně ten stromeček, za chvíli přijede Alena s babičkou!“

Teta Alena byla stará rodinná známá, která prakticky vychovávala tátu, když byl malý, a protože žila sama u Mladé Boleslavi, zvali jsme ji každý rok na Vánoce. Stejně tak i babičku Vlastu, která s námi tráví od dědovy smrti svátky také.

„ONDRO! DĚLEJ! STROMEČEK!“ zařval jsem na bratra a doufal jsem, že pro něj nebudu muset jít přes celý byt až do jeho pokoje.

„No jo, no jo,“ ozval se otráveně a vyšel do předsíně, jak jinak než také v županu. „Tak zatím udělej v obýváku místo.“

„Co kdybyste se konečně svlékli ze svých ochranných oděvů, pánové?“ vyčetla nám máma, mezitím co se Ondra snažil z balkonu dveřmi protáhnout stromek.

„Nechceš to zkusit kmenem napřed?“ pravil jsem opřený ramenem o stěnu a bavil se bratrovým úsilím.

„Ty si zase chytřej jak rádio, co? Co kdybys mi radši pomohl?“

„Já nemůžu, dělám něco důležitějšího.“

„A co?“

„Svačím,“ odvětil jsem a strčil do pusy celou čokoládovou ozdobu na stromeček.

„Nežer to, musí zbýt aspoň do večera...“ konstatoval Ondra, když se mu konečně podařilo protáhnout stromek až do obývacího. „Říkal jsem ti, abys tady udělal místo!“

„Když jsem ho udělal!“

„Jo, sežral si půlku ozdob a kanape jsi postavil přímo do dveří!“

Když konečně stromeček stál na místě, mohli jsme obdivovat jeho ladné křivky. A to doslova.

„Když je křivej jak luk! Co to ten táta přitáh!?“ bědoval jsem při pohledu na tu hrůzu.

„A chybí mu půlka větví. Musíme ho otočit tou plešatou částí ke stěně.“

„No jasně, otoč ho o pí půl ve směru kladné poloosy x.“ Bratr pořád neměl udělanou zkoušku z fyziky z minulého roku a já využil každé příležitosti, kdy jsem si mohl rýpnout.

„No a ty jeho větve jsou dost odmocněný, vid’?“ odvětil pohotově a přetáhl mě televizním programem po hlavě.

„Nech toho a otáčeš,“ poručil jsem nekompromisně. Když se nám podařilo stromeček postavit do takového úhlu, že ta nejprázdnější místa byla ke stěně, přišla máma.

--- obrazek Vanocni nadeleni

„Ježiš, co to ten táta vzal za strom? Když není vůbec rovnej!“

„No tak má dvojitě esovitě zahnutou páteř, no!“ uplatnil jsem svoji znalost biologie a radši jsme s bráchou šli balit dárky.

Po chvíli nás z konstruktivního lelkování vytrhlo mámino volání.

„Jé, kluci!“ Když jsme přišli do obývacího, stromek byl velmi daleko na své cestě k zemi – opíral se o parapet, takže to vypadalo, jako když něco šušká do ucha máminým všudypřítomným květinám.

„Byl unavenej, tak se opřel...“ zastal jsem se ho, ale mně i Ondrovi bylo jasné, že takhle to zůstat nemůže. Když jsme do kostky narvali dostatečný počet starých novin, aby se ten chudák držel jakž takž vzpřímeně, přijela teta s babičkou.

„Já vás zdravím!“ ozvala se babička ve dveřích a dala mi pusku, o které si opět myslela, že je na tvář.

„Fuj, zase do ucha, babi,“ ohradil jsem se s úsměvem a pomohl jí z bundy.

„Ahoj, Einsteine!“ pozdravila mě teta a já ji objal. Ráda přeháněla moji chytrost, čímž často trochu popuzovala jak ostatní, tak mě.

„Nezhubnul jsi nějak? Že jsi zhubnul? Vždycky si byl takovej tlustej, ale teď už tolik ne...“ Byla vždycky co na srdci, to na jazyku. Toho se musel chytnout Ondra.

„No jo, on teď má tu vajíčkovou dietu, víš, Aleno? Může jíst jenom dvacet vajíček denně.“

„A fakt to funguje, jo?“ divila se teta.

„No tak asi jo,“ nenechal jsem v tom bráchu. „Ale každý druhý den můžu jíst jenom skořápky.“

„Nic jim nevěř, Aleno, dělají si z tebe šprtouchlata!“ zarazila nás máma a Alenu objala.

Když se konečně všichni přivítali, dal jsem se do zdobení stromečku. Hned, jak jsem se do skříně natáhl pro první krabici s ozdobami, celá polička se nahnula a všechno začalo sjíždět dolů. Můj hodný a pohotový bratr konečně na páté zavolání o pomoc přišel a zeptal se mě, co dělám.

„No jak to asi vypadá, ty blbe.“

„No vypadá to docela zajímavě...“

„Tak tu nestuj a jdi mu pomoci,“ popohnala ho teta, která celou dobu s babičkou pozorovala se zájmem mé počínání. Bavily se zrovna o logických příkladech.

„Aleno, víš, co to je zebra?“ zeptala se babička, majíc na mysli slovní úlohu dávanou do IQ testů.

„No to vím, to je takovýto zvíře...“ odpověděla nejistě teta a já se začal smát.

„A ty to víš, že se tak směješ?“ obrátila se na mě babička.

„To je ten druh slovní úlohy,“ nenechal jsem se nachytat.

„No hele ho, Einsteina, všechno ví!“ pochválila mě Alena.

„Martine, ty víš, co je zebra?“ zkusila to babička znova, tentokrát na tátu.

„To je přechod přes silnici.“ Teď se začala smát i babička.

„Rovnice má v dané polovině tři řešení,“ pomyslel jsem si a pohledem hledal bráchu, abych mu to hned mohl vmést do tváře.

„To je přece ta slovní úloha, jak...“ dala se hned do vysvětlování babička.

„Jo, to jsem jako malá milovala,“ zavzpomínala hned Alena. „Ne počkat, vlastně nenáviděla!“

V další konverzaci nám zabránila máma, která vtrhla s vařečkou do obývacího pokoje. Byla celá od mouky, jak připravovala oběd – ovocné knedlíky.

„Tak kdo si dá jaký knedlíky?“

„Já si dám houskový,“ pravila rozhodně teta. Začali jsme se smát.

„Houskový nejsou správná odpověď, jsou jenom meruňkový nebo švestkový.“

„Tak švestkový, po meruňkách já se vždycky poto....“ dodala Alena, čímž dala podnět na novou konverzaci s babičkou až do oběda.

Po ozdobení stromečku jsem si konečně na chvíli sednul, načež babička hned ladně vyskočila a jala se moji práci upravovat.

„Ježiš, babi, co zase děláš? Už je tam těch ozdob dost!“ pokáral jsem ji.

„Ale ne, já tam chci dát jenom jednu... Jednu sem a jednu sem a jednu sem...“ natahovala se po různých větvích.

„A dost, dej sem tu krabici,“ zvedl jsem se z kanape a ukořistil zbylé ozdoby. Když jsem prohrál bitvu o poslední modrou kouli, kterou babička pevně svírala ve svých rukou, rozlil se na její tváři blažený úsměv.

„Vítězství!“ radovala se. Úsměv jí z tváře ale hned zmizel, ona se otočila ke stromku a dodala: „Ale teď jsem zapoměla, kam jsem ji chtěla dát...“

„Vítězství!“ zavýsknul jsem tentokrát já a spokojeně odešel do svého pokoje.

Později odpoledne, když se začalo stmívat, jsme se vydali na každoroční procházku na hřbitov zapálit svíčku prababičce na hrob. Šel s námi i zbytek rodiny, nedoslýchavého dědu nevyjímaje. U hřbitova jsme zjistili, že již není mezi námi. Po chvíli hledání jsme ho objevili, jak jde kousek za námi s úplně cizími lidmi.

„Kde byl?“ ptala se Alena.

„Konvertovala ho jiná skupina.“

„Páni, aby ho celýho nepozřeli...“ strachovala se teta, ale pokračovali jsme dál. Přihopsala ke mně moje malá sestřenice Tereza.

„Tomáši, když si celý den nedáš jablko, uvidíš večer Steva Jobse!“

„A na to jsi přišla kde, prosím tě? A teď pšššt, už jsme na hřbitově.“

Při zapalování svíčky nám kazil záměry vítr, který nám pořád kradl plamen, ale nakonec jsme uspěli a mohli se vrátit domů. Při odchodu ze hřbitova kolem nás prošla stará, vetchá paní podpíraná svojí dcerou.

„Já se bojím,“ zašeptala Terezka a přitiskla se ke mně.

„Čeho se bojíš?“ zeptal jsem se, ale hned jsem byl nerad, že jsem to udělal.

„Té paní. Ona sem přišla umřít?“ Rychle jsem sestřenici raději vytáhl ven ze hřbitova a vydali jsme se na štědrovečerní večeři.

Po jídle, které proběhlo vcelku bez problémů (nejíme kapra, proto se riziko kosti zaseklé v krku blíží nule) a přesunuli jsme se k té příšernosti s pár větvemi, kterou jsme byli nuceni nazývat stromečkem. Kočka, ležící na gauči, nejdřív s nenávislným pohledem přetrpěla první koledu v našem kdákavém podání, při začátku druhé se raději zdekovala kamsi pryč.

„On tam leží v jesličkách...“ notovala celá rodina.

„On tam leží na seně...“ hádala text Alena a koledu přerušil můj a bratrův výbuch smíchu.

„...ožralej je jak štěně, vid’?“ dodal táta a to už se i máma stěží držela smíchy.

„Vy jste vážně dacani, to svět neviděl,“ dodala s hraným naštváním a raději si šla sednout ke stromečku.

U nás nikdy Vánoce nebyly normální. A já doufám, že to tak zůstane i nadále.